

**Sander
Rumahloine**

*“Wat ik het meest mis is
de gezamenlijke zang”*

Leven in Coronatijd

Donderdag 12 maart 2020, ik zat in de trein op weg naar Groningen toen ik een sms-bericht kreeg van mijn werkgever: per directe ingang gaan we thuiswerken. Een bizarre tijd brak aan, de lockdown was begonnen.

De zondag daarop volgend zaten we als kerkenraad wat onwennig met de dominee in de consistorie. Moesten we doorgaan met diensten, was het wel verantwoord? We gaven elkaar in ieder geval geen hand (het eerste advies van premier Rutte in de Coronacrisis) maar deden een rituele groet. Kort daarop kwam de brief van de Synode net met het advies om geen kerkdiensten meer te houden. De kerkelijke lockdown was ook begonnen.

Om de kerk op zondag helemaal dicht te houden vonden we als kerkenraad toch wat bezwaarlijk dus werd elke zondag om 13:00 de klok geluid en werd er daarna gebeden. Dit groeide uit tot een kleine gebedsdienst waar toch elke zondag een tiental mensen op afkwamen. Van onze voorganger dominee Hursepuny kregen we elke zondag een brief die we dan voorlazen in de kerk.

Ondertussen bleef Corona voortwoeden en bereikte ook onze familie. Via de app kreeg ik bericht van mijn zus over de toestand van haar en haar man. De toestand van haar man was zorgwekkend, longen en hart waren zo aangetast dat opname in de intensive care te risicovol was. Op dat moment weet je dat je alles over moet laten aan de Heer.

Gelukkig kregen we de volgende ochtend goed bericht, haar man was de nacht goed doorgekomen. Het herstel verliep daarna voorspoedig en nu zitten ze allebei weer thuis, gezond en wel. God heeft voor dit wonder gezorgd, is mijn stelligste overtuiging.

Deze maand augustus en september zouden we eigenlijk met de familie op vakantie gaan naar Maluku, maar dat hebben we maar uitgesteld. Van de Corona zijn we nog lang niet af. Voorlopig blijf ik ook thuiswerken. Nou moet ik zeggen dat ik ook wel voordelen zie. Geen lange treinreizen meer als je ergens in het land moet vergaderen maar gewoon online bijeenkomen, dat werkt best wel goed. Veel contacten lopen via de email, dat was ook al zo voordat we allemaal gingen thuiswerken.

Toch hoor ik van veel mensen dat ze het contact met collega's missen. Het is toch een ander gevoel als je elkaar in levende lijve ziet. Dat geldt helemaal voor de kerkdiensten. Ik ben wel blij met de online diensten in de Coronatijd, maar er gaat toch niets boven een echte kerkdienst waar je elkaar in levende lijve ontmoet.

Wat ik het meest mis is de gezamenlijke zang. Helaas mogen we voorlopig niet zingen, omdat het mogelijk het virus kan verspreiden. En er zijn meer voorzorgsmaatregelen die genomen moeten worden, zo hebben we gelezen in het protocol dat we van de Synode hebben ontvangen. Wordt kerken hiermee nog wel leuk? We zullen het beste ervan moeten maken.

Kunnen we ook leren van deze Coronatijd. Tijdens één van zijn online diensten heeft dominee Theo Pattinasarany het gehad over dankbaarheid. Dankbaarheid over onze goede zorg, dankbaar over de inzet van verplegers, doktoren en andere mensen in vitale beroepen. Ja misschien zal de Coronatijd ervoor zorgen dat we dankbaarder worden voor de mooie dingen die God ons heeft geschonken. En dat we meer rekening houden met elkaar en de wereld om ons heen. Maar het kan ook zijn dat we alles weer heel gauw vergeten. Zoals als de mens heel gauw God vergeet als alles weer goed gaat.